

1

“มันเหลือเชื่อจริง ๆ นะ บิลล์ ฉันยังไม่อยากจะเชื่อเลย พวกเขาเพิ่งจะบอกฉันเมื่อเกือบสิบสองชั่วโมงที่แล้วเอง แต่ฉันก็ยังไม่อยากเชื่ออยู่ดี”

“เชื่อเถอะที่รัก” วิลเลียม สมิทแบ็ก จูเนียร์เหยียดตัวนอนบนโซฟาในห้องนั่งเล่นแล้วยื่นแขนข้างหนึ่งไปโอบไหล่ภรรยา “พอร์ตไวน์ยังเหลืออีกไหม”

นอรารินไวน์เต็มใส่แก้วให้เขา สมิทแบ็กยกแก้วขึ้นสองกับแสงไฟพลาสมองไวน์สีแดงเข้มอย่างชื่นชม เขาควักกระเป๋าจ่ายไปหนึ่งร้อยดอลลาร์สำหรับพอร์ตไวน์ แต่มันคุ้มค่ามากทีเดียว เขาจิบไวน์แล้วพ่นลมหายใจ “คุณกลายเป็นดาวเด่นประจำพิพิธภัณฑ์ไปแล้ว คอยดูเถอะ อีกไม่เกินห้าปีพวกเขาต้องแต่งตั้งให้คุณเป็นหัวหน้าแผนกวิทยาศาสตร์แน่ ๆ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอก”

“นอรา คุณโดนตัดงบประมาณสามปีซ้อนเชียวนะ แล้วดูสิ ตอนนี้พวกเขาเปิดไฟเขียวให้งานสำรวจของคุณเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าคนใหม่ของคุณไม่ใช่ไอ้บ๊อสนะ” สมิทแบ็กสูดดมเรือนผมของนอราอย่างอ่อนโยน ตลอดหลายปีที่ผ่านมากลิ่นซินนามอนเจือกลิ่นต้นสนจูนิเปอร์จากเรือนผมของเธอยิ่งรั้าใจเขาไม่เสื่อมคลาย

“คิดดูสิ ฤดูร้อนหน้าเราก็จะได้กลับไปขุดโบราณวัตถุที่ยุทธภัณฑ์กันอีก หมายถึงถ้าคุณลงงานได้นะ” เธอเอ่ย

“ผมมีวันลาอีกสี่สัปดาห์ คนที่นิวยอร์กไทมส์คงคิดถึงผมมากเชียวละ แต่พวกเขาคงต้องทำงานฤดูใบไม้ร่วงให้ได้” เขาจิบไวน์อีกหนึ่งอีก “นอรา เคลลี

และโครงการสำรวจครั้งที่สามของเธอ จะมีของขวัญวันครบรอบแต่งงานอะไรที่
ยอดเยี่ยมไปกว่านี้อีก”

นอราเหลือบมองเขาด้วยแวตาทะนึ่งแนม “นึกว่าอาหารค่ำคืนนี้คือ
ของขวัญของฉันเสียอีก”

“ก็ใช่นะสิ คุณคิดถูกแล้ว”

“และมันก็ยอดเยี่ยมที่สุด ขอขอบคุณนะ”

เขาลืมตาให้เธอ เมื่อหัวค่ำเขาพานอราไปฉลองที่ร้านคาเฟ่ เดอชาร์ติสต์
บนถนนสายหกสิบเจ็ดฝั่งตะวันตกซึ่งเป็นร้านโปรดของเขา มันเป็นร้านที่เหมาะ
มากสำหรับดินเนอร์สุดโรแมนติกภายใต้แสงไฟสลัว ม้านั่งบุวมุ่มสบาย
ภาพวาดเร้าอารมณ์ของชาวเวโรน แซนด์เลอร์ คริสตี และเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ
อาหารที่แสนจะเลิศล้ำ

สมิทแบ็กคิดว่าสายตาของนอราจับอยู่ที่เขา ดวงตาและรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วย
เลศนัยของเธอฟ้องว่ายังมีของขวัญวันครบแต่งงานอีกอย่างหนึ่ง เขาจูบแก้ม
ภรรยาแล้วรั้งร่างเธอเข้ามาใกล้ขึ้น

เธอทอดถอนใจ “พวกเขานุ่มตึงตามที่เราจะไปทุกเซนต์”

สมิทแบ็กทำเสียงงมำแทนคำตอบ รู้สึกมีความสุขยิ่งนักที่ทั้งคู่ได้ซุกตัว
อยู่ในอ้อมกอดของกันและกัน พลันนึกทบทวนไปถึงอาหารค่ำที่เพิ่งกิน เขาดื่ม
เดอส์มาร์ตินี่เรียกน้ำย่อยตามด้วยชาร์กูเตอริ แล้วก็ไม่พลาดจานหลักอย่าง
สเต็กแบร์เนสความสุกระดับแรร์ซึ่งกินคู่กับเฟรนช์ฟรายและผักโขมอบชีส
ไหนจะช่วยนอราจัดการกับสันในกางอีกไม่น้อย

“คุณรู้ไหมว่ามันหมายถึงอะไร...งานวิจัยการขยายถิ่นฐานของลัทธิ
คาซึนเนในภูมิภาคตะวันตกเฉียงใต้ที่ฉันศึกษาอยู่จะได้เสร็จเสียที” นอราพูดต่อ

“วิเศษไปเลย” เขาพิมพ์ ของหวานคือช็อกโกแลตฟองดูสำหรับสองคน
พร้อมชีสฝรั่งเศสกลิ่นฉุนจัดแสนอร่อยอีกหนึ่งจาน มือข้างที่ว่างอยู่ของสมิทแบ็ก
ทาบเบา ๆ เหนือท้อง

นอราเงยไป ทั้งสองนอนกอดกันอยู่ตรงนั้นครู่ใหญ่ ต่างพึงพอใจกับ
ช่วงเวลาที่ได้อยู่ด้วยกัน สมิทแบ็กแอบชำเลืองมองภรรยาและรู้สึกถึงความ
อิมเมจที่ก่อตัวขึ้น เขาไม่ใช่คนเคร่งศาสนา แต่รู้สึกส่วนตัวเองเซดตีที่พระเจ้า

ประธานพรให้ได้มาอยู่ที่นี้ ในห้องพักรูหราทันสมัยกลางมหานครที่ยิ่งใหญ่ ได้ทำงานตามที่เขาใฝ่ฝันมาตลอด แถมยังได้พบคู่ชีวิตที่ดีเยี่ยมอย่างนอร่า ทั้งสองผ่านเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยกันมาตลอดหลายปี ความทุกข์ยากและอันตรายที่เผชิญแต่ละครั้งมีแต่จะทำให้ทั้งสองใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น นอร่าไม่ได้เป็นเพียงผู้หญิงสวยสง่า เอาการเอางาน จิตใจหนักแน่น รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีไหวพริบ แต่ยิ่งพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเธอคือคู่ชีวิตในอุดมคติอย่างแท้จริง พูดย่าง ๆ ก็คือ นอร่าช่างแสนดีเหลือเชื่อ ขณะที่มองเธอเขาจึงผลอยิ้มออกมา

นอร่าขยับตัวพลางเอ่ยว่า “นี่ไม่ใช่เวลาปล่อยตัวตามสบาย”
“ทำไมเหรอ”

เธอผลจากอ้อมกอดเขา จากนั้นลุกขึ้นเดินไปหยิบกระเป๋าเดินทางไว้ในห้องครัว “ยังมีธุระอีกอย่างที่ฉันต้องทำนะสิ”

สมิทแบ็กกะพริบตาปริบ ๆ “ดีที่ป่านนี้เนี่ยนะ”

“เดี๋ยวฉันมา ไม่เกินสิบนาที” เธอเดินกลับมาโน้มตัวเหนือร่างเขาบนโซฟา มือหนึ่งลูบปอยผมหลดลุ่ยขณะประทับจูบ “อย่าหนีไปไหนล่ะ พ่อหนุ่ม” เธอพิมพ์่า

“พูดเป็นเล่น ผมจะอยู่หนึ่ง ๆ เหมือนโซดหีนยิบรอลตาร์เลย”

เธอยิ้มก่อนลูบผมเขาอีกครั้งแล้วตรงไปที่ประตูหน้า

“ระวังตัวด้วยนะ” เขาร้องบอกตามหลัง “อย่าลืมนว่ามีพัสดุแปลก ๆ ส่งมาถึงเราบ่อยมาก”

“ไม่ต้องห่วง ฉันโตแล้วนะ” อึดใจต่อมาประตูก็จับปิดพร้อมเสียงปิดล็อก

สมิทแบ็กประสานมือรองใต้ศีรษะแล้วเหยียดตัวบนโซฟาพร้อมกับถอนใจ เขาได้ยินเสียงฝีเท้าของเธอห่างออกไปตามโถงทางเดิน ได้ยินเสียงครางของลิฟต์ จากนั้นทุกอย่างก็เงียบกริบเว้นแต่เสียงครางเบา ๆ ของบรรยากาศในตัวเมืองข้างนอก

เขาเดาออกว่าเธอจะไปไหน ต้องเป็นร้านขนมอบตรงมุมถนนสายนี้แน่ ๆ ที่นั่นมีเค้กชนิดพิเศษที่เขาชอบมากและเปิดขายจนถึงเที่ยงคืน สมิทแบ็กชอบ

เค้กพราลีนเจนน้าบัตเตอร์ครีมกัลวาโดสของร้านนี้ที่สุด ถ้าโชคดีนอราคงสั่งมันมาฉลองกันในคืนนี้

เขานอนเอกเซนกท่ามกลางแสงไฟสลัวและฟังเสียงลมหายใจของแมนฮัตตันอยู่ตรงนั้น คือกลิ่นที่ดื่มเข้าไปทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างช้าลงเล็กน้อย ๆ เขาก็นึกถึงคำพูดประโยคหนึ่งในเรื่องสั้นของเจมส์ เทอร์เบอร์ที่บอกว่า *ความอึดใจนำมาซึ่งความว่างเหวและความรู้สึกที่พราวเลื่อน* สมิทแบ็กชื่นชอบผลงานของนักเขียนรายนี้มาโดยตลอดอย่างไม่มีเหตุผล รวมทั้งนิยายแอ็กชั่นของโรเบิร์ต อี. ฮาวเวิร์ดด้วย มันทำให้เขารู้สึกว่าคนแรกพยายามมากเกินไปขณะที่อีกคนพยายามไม่มากพอ

มีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เขาหวนคิดถึงวันหนึ่งในฤดูร้อนที่นอรากับเขารู้จักกันครั้งแรก แล้วความทรงจำทั้งหมดก็ย้อนกลับเข้ามา ทะเลสาบพาวเวลล์ในรัฐแอริโซนา ลานจอดรถร้อนเปรี้ยว และรถลีมูซีนคันใหญ่ที่เขา นั่งมา เขาสายหน้าพวงหัวเราะเบา ๆ กับความทรงจำเหล่านั้น นอรา เคลลีที่เพิ่งจบปริญญาเอกมาหมาด ๆ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงและเอาแต่ไวใส่เพื่อนร่วมงาน แต่เขาเองก็ทำตัวเงาะไม่ชวนให้ประทับใจเท่าไร มันผ่านมาแล้วหรือห้าปีแล้วนะ... ให้ตายเถอะ เวลาผ่านไปเร็วมากขนาดนั้นจริง ๆ เหรอ

เสียงฝีเท้ามุ่งมาดตั้งขึ้นที่ประตูหน้า ตามด้วยเสียงสอดลูกกุญแจลงลิ้นร้ว นอรากลับมาเร็วขนาดนี้เลยหรอ

เขารอให้ประตูเปิด แต่กลับได้ยินเสียงกุญแจลงลิ้นร้วอีกครั้ง ดูเหมือนนอราจะเจอปัญหากับการไขกุญแจ เธออาจจะใช้แขนประคองคอก์ไว้ละมั้ง เขายับจะลุกขึ้นไปเปิดประตูให้เธอ แต่ประตูเปิดดังแอดเสียก่อน แล้วเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาจากโถงทางเข้าของห้องพัก

“ผมยังอยู่ตรงนี้ตามสัญญาไม่ได้ขยับไปไหนเลยนะ” เขาร้องบอก “นาย ยิบรอลตาร์คนนี้นักหลั่งมั่งคั่งของแท้เลยละ หรือคุณจะเรียกผมว่านายโชดหินก็ได้นะ”

เสียงฝีเท้าตั้งขึ้นอีกหนึ่งก้าว แต่ที่แน่ ๆ ไม่เหมือนฝีเท้าของนอราเลยสักนิด มันฟังดูหนักหน่วงและเชื่องช้ากว่าปกติ คล้ายเจ้าของฝีเท้ารี ๆ รอ ๆ ไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร

สมิทแบ็กลุกขึ้นนั่งบนโซฟา ร่างหนึ่งปรากฏให้เห็นราง ๆ ในโถงทางเข้า เล็ก ๆ กลางแสงไฟที่สาดมาจากทางเดินข้างหลัง ร่างนั้นสูงและไหล่กว้าง เกินกว่าจะเป็นนอรา

“แกเป็นใคร” เขาถาม

สมิทแบ็กเอื้อมไปกดสวิตช์เปิดโคมไฟบนโต๊ะที่อยู่ติดกันอย่างรวดเร็ว เขา จำร่างนั้นได้ หรือคิดว่าจำได้เกือบจะทันที แต่ใบหน้านั้นมีบางอย่างที่ผิดไปจาก ปกติ มันบวมเป่ง ซีดเซียว เบื่อยยุ่ย ดูคล้ายผู้ป่วยหรือเลวร้ายยิ่งกว่า

“คอลินไซท์ใหม่” สมิทแบ็กร้องทัก “นั่นคุณเองหรือ เข้ามาทำบ้าอะไร ในห้องของผม”

ตอนนั้นเองที่เขาเห็นมิดซำแหละเนื้อเล่มนั้น

เขาลุกพรวดทันควัน ร่างนั้นสาวเท้ารุ่งม้ามเข้ามาสกัดเขาไว้ ทั้งสองฝ่าย ต่างหยุดชะงักอึดใจสั้น ๆ ก่อนมิดเล่มนั้นจะพุ่งตัวดอกอากาศอย่างรวดเร็ว แล้ว พลัดเป้าไปอย่างเฉียดฉิว

“อะไรกันวะ” สมิทแบ็กร้องลั่น

มิดพุ่งมาอีกครั้ง สมิทแบ็กเสียหลักสะดุดโต๊ะกลางล้มคว่ำขณะพยายาม หลบคมมิด แต่ก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้นอีกครั้งก่อนหันไปเผชิญหน้ากับผู้โจมตี เขาย่อตัวกางแขนปักหลักต่อสู้ เหลือบตามองรอบตัวอย่างรวดเร็วเพื่อหาอาวุธ แต่ไม่พบอะไรเลย ร่างนั้นยืนขวางอยู่ระหว่างตัวเขากับห้องครัว ถ้าผ่าน หมอนั้นไปได้เขาก็จะมีโอกาสคว้ามิดได้สักเล่ม

เขาก้มหัวนิด ๆ พร้อมทั้งกางคอกแล้วพุ่งเข้าโจมตี ฝ่ายตรงข้ามล้มโครม เมื่อเจอแรงปะทะ แต่มือที่ถือมิดเงื้อง้อขึ้นตัวบาดแขนสมิทแบ็กเป็นแผลลึกจาก ข้อศอกถึงหัวไหล่ สมิทแบ็กบิดตัวเบี่ยงไปด้านหลังพร้อมส่งเสียงร้องอุทานอย่าง แปลกใจระคนเจ็บปวด ขณะที่เปล่งเสียงเขารู้สึกถึงความเย็นเยือกของเหล็ก ที่ปักลึกลงไปแถวบั้นเอว

ดูเหมือนมันจะทิ่มแทงอวัยวะในส่วนลึกที่สุดของเขาและสร้างความ เจ็บปวดแสนสาหัส สมิทแบ็กหอบหายใจแล้วชวนเซทรุดลงบนพื้น ขณะ พยายามกระเสือกกระสนหนีก็รู้สึกว่ามีดถูกถอนออกไป อีกฝ่ายจ้วงแทงลงมา อีกครั้ง แผ่นหลังของเขาปล้นเบียดชุ่มราวกับโดนน้ำอุ่น ๆ ราวดี

เขารวบรวมพลังกำลังทั้งหมดจนลุกขึ้นยืนได้ คำว่าตัวผู้จูโจมแล้วรื้อกำปั้นใส่อย่างจนตรอก ระหว่างนั้นมิตตัวดีใส่ข้อนิ้วเขาค้างแล้วค้างเล่า แต่สมิทแบ็กไม่รู้รู้สึกอะไรอีกต่อไป การปะทะที่รุนแรงทำให้ร่างนั้นล้มลง โอกาสมาถึงแล้ว สมิทแบ็กหมุนตัวตั้งท่าจะหลบเข้าห้องครัว แต่พื้นห้องเหมือนจะเอียงไปมาอย่างบ้าคลั่งอยู่ใต้ฝ่าเท้า อีกทั้งขณะนี้ทุกลมหายใจเข้าออกยังทำให้เขารู้สึกแน่นหน้าอกผิดปกติ เขาหอบหายใจขณะก้าวเดินอย่างโง่งงเข้าไปในห้องครัวและตะกุกตะกายลื่นซัดเก็บมิตด้วยมือเปียกชื้น แต่พอตั้งลื่นซัดเปิดได้เขาก็เห็นเงาหนึ่งท่าบอยู่เหนือเคาน์เตอร์ แล้วมันก็แทงมิตลงมาแถวสะบักของเขอย่างเหยียดเหยียด เขาพยายามเบี่ยงตัวหนี แต่อีกฝ่ายเง้อมิตขึ้นแล้วจ้วงแทงไม่หยุดลีแลงสดเป็นประกายบนใบมิตหม่นมัวลงทุกขณะเมื่อแสงสว่างเริ่มเลือนหายไปจากสายตา...

สูญแล้วทุกสิ่ง เสร็จสิ้นแล้วทุกกิจ เช่นนี้จึงนำร่างของข้าขึ้นวางบนกองฟืน งานเลี้ยงถึงกาลเลิกรา แสงตะเกียงถึงครามอดดับ...

นอราก้าวออกสู่โถงทางเดินระหว่างห้องพักเมื่อประตูลิฟต์เลื่อนเปิด เธอใช้เวลาได้ดีทีเดียว ถ้าไซคอดีบิลล์น่าจะยังนอนอยู่บนโซฟา และอาจจะกำลังอ่านนิยายของแทกเคอเธรี่ที่คุยจ้อให้ฟังมาทั้งสัปดาห์อยู่ก็ได้ เธอประคองกล่องเค้กในมือข้างหนึ่งอย่างระมัดระวังขณะล้วงกุญแจ เขาคงเดาออกไม่ยากว่าเธอไปที่ไหน แต่มันยากจริง ๆ ที่จะทำให้ใครสักคนประหลาดใจในวันครบรอบแต่งงานปีแรกของตัวเอง

มีบางอย่างผิดปกติ ทว่าเธอมีวแต่หมกมุ่นกับความคิดในหัวกระทั่งผ่านไปครู่ใหญ่จึงรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร... ประตูห้องของเธอเปิดโล่งโล่งอยู่หนึ่งเอง ขณะที่เธอยืนมองอยู่นั้นใครบางคนก็เดินสวนออกมา เธอจำอีกฝ่ายได้ เลื้อยฝ่าเขาสกปรกเปรอะเปื้อนและเปียกโชกไปด้วยเลือด เขาถือมิตเล่มใหญ่ไว้ในมือ แถมมีเลือดหยดจากมิตลงบนพื้นเป็นจำนวนมาก

เธอทิ้งกล่องเค้กและกุญแจตามสัญชาตญาณก่อนโผนเข้าไปใส่ชายผู้นั้นทันที ขณะที่บรรดาเพื่อนบ้านพากันไหล่ออกมาจากห้องพร้อมทั้งส่งเสียงดังเอะอะ

ด้วยความตื่นตระหนกและหวาดกลัว ชายคนนั้นเงื้อมีดสูง เธอจ้องจิ้งหว่านั้น
ปิดมือเข้าไปด้านหนึ่งพร้อมกับชกท้องเขาเต็มแรง เขาเตะกลับแล้วเหวี่ยงเธอ
กระเด็นไปปะทะผนังฝั่งตรงข้ามจนหัวกระแทกปูนแข็ง ๆ และทรุดฮวบลงกับพื้น
นอกรูสึกมีนต่อขณะที่ชายคนนั้นเดินมุ่งเข้ามาพร้อมอาวุธ เธอกลิ้งตัวหลบ
เมื่อมีดเล่มนั้นตวัดไล่ เขาเตะหัวเธออย่างแรงและเงื้อมีดอีกครั้ง เสียงกรี๊ดร้อง
ดังระงมทั่วโถงทางเดินระหว่างห้องพัก แต่เธอไม่ได้ยิน เธอไม่ได้ยินเสียง
อะไรอีกต่อไป เห็นแต่ภาพเลือนรางเท่านั้น แต่แล้วภาพเหล่านั้นก็หายวับ
ไปด้วยเช่นกัน

2

ผู้หมวดวินเซนต์ ดากอสตายเป็นอยู่กลางฝูงชนในโถงทางเดินหน้าประตูห้องที่เกิดเหตุ เขาขยับไหล่ใต้สูทสีน้ำตาล พยายามสลัดรักแร้ที่เปียกชื้นจนติดหนึบให้หลุดจากเสื้อเชิ้ตผ้าโพลีเอสเตอร์ เขาโกรธสุดขีด และอารมณ์โกรธก็ไม่ใช้เรื่องดีเท่าไร มันส่งผลกระทบต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ อีกทั้งยังลดทอนความสามารถในการสังเกตรายละเอียดต่าง ๆ

เขาสูดหายใจลึก จากนั้นปลดปล่อยความโกรธออกมาพร้อมลมหายใจ ประตูห้องเปิดออก ชายร่างผอมหลังค่อมมีผมบาง ๆ หนึ่งกระจุกบนกระหม่อมก้าวออกมา เจ้าตัวเข็นหีบอะลูมิเนียมติดล้อไปข้างหน้าพลงทอบท่ออุปกรณไว้ “งานของเราเสร็จเรียบร้อยแล้วครับหมวด” ชายผู้นั้นรับกระดานจากเจ้าหน้าที่อีกคนมาลงเวลาเลิกงาน ผู้ช่วยของเขาก็ทำเช่นเดียวกัน

ดากอสตาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ดีสามแล้ว ทีมตรวจสอบที่เกิดเหตุใช้เวลาานพอดู พวกเขาทำงานกันอย่างละเอียดรอบคอบเป็นพิเศษ ทุกคนรู้ว่าเขากับสมิทแบ็กสู้จักกันมานาน และดากอสตารู้สึกหงุดหงิดเมื่อคนพวกนั้นก้มหน้าดูเวลาเดินสวนกับเขา หรือไม่ก็แอบชำเลืองมองด้วยความสงสัยว่าเขา รู้สึกยังไงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจะขอถอนตัวจากคดีนี้หรือไม่ มีตำรวจสืบสวนหลายคนที่ทำแบบนั้น เพราะไม่อย่างนั้นมันอาจจะกลายเป็นปัญหาลุกขึ้นมาได้ในชั้นศาล และคงจะกระอักกระอ่วนน่าดูเมื่อทนายจำเลยเรียกคุณขึ้นให้การในคอกพยานและถามว่า “ผู้ตายเป็นเพื่อนคุณใช่ไหม ช่างเป็นความบังเอิญที่น่าสนใจมากจริง ๆ” มันคือปัญหาที่ไม่ควรเกิดขึ้นระหว่างการ

พิจารณาคดี และอัยการก็จะไม่พอใจมากทีเดียวหากตำรวจปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น

แต่ตากอสตาตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยให้คดีนี้หลุดมือไปเป็นอันขาด ไม่มีวันนอกจากนี้มันยังเป็นคดีที่รู้ผลแล้วด้วย คนร้ายถูกชี้ตัวเรียบร้อยแล้วและจะต้องถูกตัดสินว่าทำผิดจริง ตำรวจรู้ชัดแล้วว่าใคร เหลือแค่หาตัวไอ้เปรตนั้นให้เจอเท่านั้นเอง

เจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่เกิดเหตุคนสุดท้ายก้าวออกมาจากห้อง ลงเวลาเลิกงาน และผลไป ปล่อยให้ตากอสตาจมอยู่กับความคิดตามลำพัง เขาพยายามรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงอยู่ในโถงทางเดินว่างเปล่าครู่ใหญ่ จากนั้นก็จัดแจงสวมถุงมือยาง เอาเน็คคลัมผมแนบติดศีรษะใกล้ล้าน ก่อนเดินไปยังประตูที่เปิดค้าง เขารู้สึกพะอืดพะอมหน่อย ๆ ศพถูกเคลื่อนย้ายออกไปแล้ว แต่หลักฐานอื่น ๆ ยังไม่ถูกแตะต้อง ตรงจุดที่โถงทางเข้าท่ามมหักคอกเขาเห็นพื้นที่เล็ก ๆ ของห้องถัดไป เลือดที่นองอยู่บนพื้น รอยเท้าเปื้อนเลือด และรอยมือปาดเป็นทางบนผนังสีครีม

เขาก้าวข้ามแอ่งเลือดด้วยความระมัดระวังและหยุดอยู่หน้าห้องนั่งเล่นครู่หนึ่ง ในห้องมีโซฟาหนัง เก้าอี้สองตัว โต๊ะกลางที่ล้มคว่ำ และรอยเลือดเป็นหย่อม ๆ บนพรมเปอร์เซีย เขาเดินช้า ๆ ไปที่กลางห้อง ค่อย ๆ ย่างเท้าทีละข้างก่อนหยุดแล้วหมุนตัว จากนั้นพยายามปะติดปะต่อภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหัว

ตากอสตาหวังว่าจะพบหลักฐานที่ต้องการ จึงขอให้เจ้าหน้าที่เก็บตัวอย่างเลือดครอบคลุมทั่วทุกจุด เนื่องจากในห้องมีทั้งรอยเลือดสดกระเซ็น รอยเท้าที่ย่ำผ่านกองเลือด และรอยมือทับซ้อนกันปะปนยุ่งเหยิง สมิทแบ็กสูสต์ชีวิตขนาดนั้น ไม่มีทางที่คนร้ายจะหนีไปได้โดยไม่ทิ้งดีเอ็นเอไว้ในที่เกิดเหตุแน่นอน

มองเผิน ๆ มันเป็นการก่ออาชญากรรมที่ไม่มีอะไรซับซ้อน ปรากฏจากการวางแผน และเป็นการเอาชีวิตกันอย่างเหี้ยมโหด คนร้ายใช้कुญแจมาสเตอร์คีย์เปิดประตูเข้ามาขณะที่สมิทแบ็กพักผ่อนอยู่ในห้องนั่งเล่น มันเดินเข้ามาแล้วใช้มีดจ้วงแทงเหยื่ออย่างจัง สมิทแบ็กที่ไม่ทันตั้งตัวจึงเสียชีวิตทุกทาง หลังจากนั้นทั้งสองคนก็สู้กัน ปรากฏร่องรอยการต่อสู้จากห้องนั่งเล่นจนถึงห้องครัว

ดูจากสภาพของลิ้นชักที่เปิดค้างครึ่ง ๆ กลาง ๆ รวมถึงร่องรอยของมือเปราะ
เลือดบนมือจับและเคาน์เตอร์ บ่งบอกว่าสมิทแบ็กพยายามจะหยิบมีดมาใช้เป็น
อาวุธ แต่ช่วยแท้ ๆ ที่ดันไม่สำเร็จ ระหว่างนั้นเขาโดนแทงอีกครั้งจากข้างหลัง
สองคนนั้นสู้กันอีกเป็นยกที่สอง ทว่าสมิทแบ็กโดนแทงอย่างสาหัสสากรรจ์
จนเลือดนองพื้นเต็มไปหมด เห็นได้จากรอยลิ้นไธลของเท้าเปล่า

ดากอสตามันแน่ใจว่าตอนนั้นคนร้ายคงเลือดออกไม่น้อยเหมือนกัน
นอกจากนี้เส้นผมหรือขนตลอดจนเส้นใยจากเสื้อผ้าก็น่าจะหลุดร่วง และเจ้าตัว
น่าจะพ่นลมหายใจพิศพาตระหว่างพุ่มเทพลงกำลังสู้สุดฤทธิ์ ดังนั้นอาจมีน้ำลาย
หรือเสมหะกระเซ็นออกมา ทุกอย่างที่เขากำลังต้องการมีอยู่ที่นั่น ดากอสตามันแน่ใจ
หิมตรวจสอบที่เกิดเหตุจะต้องพบหลักฐานแน่ เพราะนอกจากจะสกัดเอา
ไม้กระดานบางส่วนและหลาย ๆ แห่งที่ปรากฏรอยมีด รวมถึงวัสดุบนผนังไป
หลายชิ้นแล้ว เจ้าหน้าที่ยังเก็บตัวอย่างร่องรอยบนพื้นผิวทุกแห่ง ตลอดจน
รวบรวมเส้นใย ชูยผ้า แม้กระทั่งกรวดทรายทุกเม็ดที่พบ

สายตาของดากอสตายังคงกวาดไปรอบ ๆ ภาพเหตุร้ายที่เกิดขึ้นยัง
ปรากฏอย่างต่อเนื่องในหัว สุดท้ายสมิทแบ็กก็เสียชีวิตมากจนอ่อนแรง เปิด
ช่องให้คนร้ายจู่โจมเอาชีวิตจนได้ รายงานของแพทย์นิติเวชบอกว่ามีดแทงทะลุ
หัวใจสมิทแบ็กและปักเข้าไปในพื้นที่เกือบสามเซนติเมตร นอกจากนี้คนร้าย
ยังลงมือปิดอย่างแรงจนเนื้อไม้ฉีกเพื่อกระชากมีดออก พอนึกถึงเรื่องนั้น
ดากอสตาก็รู้สึกเดือดดาลระคนเศร้าใจจนเลือดฉีดขึ้นหน้า แน่นอหน้าไม้กระดาน
แผ่นนั้นก็ถูกสกัดเพื่อนำไปตรวจสอบด้วยเช่นกัน

การไล่ใจรายละเอียดพวกนี้ไม่ได้ทำให้รูปคดีเปลี่ยนแปลงไปมากนัก เพราะ
ตำรวจรู้อยู่แล้วว่าคนร้ายคือใคร ถึงอย่างนั้นการรวบรวมหลักฐานให้ได้มากที่สุด
ก็เป็นสิ่งสำคัญ เราไม่มีทางรู้หรือกว่าพวกลูกขุนในเมืองฟิลิปปินส์นี่จะเป็น
คนแบบไหน

นอกจากนี้คนร้ายยังทิ้งอะไรบางอย่างแปลก ๆ ไว้ด้วย ได้แก่ ขนนก
ยับเยินหนึ่งกระจุกมัดด้วยเชือกสีเขียว เลือดผ้าปักเลื่อมหนึ่งชุด และถุงหนัง
ประดับลวดลายแปลกประหลาดใบเล็ก ๆ ซึ่งบรรจุผงละเอียด คนร้ายทิ้งของ

พวกนี้ไว้ในแ่งเลือดเหมือนเป็นเครื่องเช่นบูชา เจ้าหน้าที่รวบรวมของทั้งหมดไปตรวจเรียบร้อยแล้ว แต่มันยังติดตรึงอยู่ในสมองของดากอสตา

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทีมเจ้าหน้าที่ไม่สามารถนำไปได้ นั่นก็คือภาพที่วาดไว้บนผนังอย่างรีบเร่ง เป็นรูปงูสองตัวพันรอบสิ่งที่ดูคล้ายต้นไม้มีหนาม พร้อมตัวกับลูกศรเรียงเป็นแถวสลับซับซ้อน และคำที่เหมือนจะอ่านว่า *ดัมบาลา* เห็นได้ชัดว่ามันถูกวาดขึ้นด้วยเลือดของสมิทเบิร์ก

ดากอสตาเดินเข้าไปในห้องนอนใหญ่ซึ่งมีเตียง ตู้ลิ้นชัก กระจกเงา หน้าต่างด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้มองออกไปสู่ถนนเวสต์เอนด์อเวนิว พรหมผนัง และเพดาน อีกด้านหนึ่งของห้องนอนมีห้องน้ำห้องที่สอง ประตูห้องน้ำปิดสนิท แปลกชะมัด ตอนที่เขาเข้ามาครั้งก่อนประตูนั้นเปิดอยู่

เขาได้ยินเสียงเปิดและปิดก็อดดั่งมาจากห้องน้ำ มีเจ้าหน้าที่บางคนยังอยู่ในห้อง ดากอสตาสวมเท้าไปคว้ามีดจิบและพบว่าประตูล็อก

“นี่คุณคนที่อยู่ข้างในนะ! คิดว่าคุณกำลังทำบ้าอะไรอยู่ล่ะ?”

“รอสักครู่ นะครับ” เสียงผู้ลี้ภัยออกมา

ความประหลาดใจของดากอสตาเปลี่ยนเป็นโมโหเดือด ใ้องนั้นเข้าไปใช้ห้องน้ำในที่ที่เกิดเหตุเนี่ยนะ ไม่อยากเชื่อเลย

“เปิดประตู ใ้อเพื่อนยาก เดี่ยวนี้เลย!”

ประตูเปิดผลั้ว เจ้าหน้าที่พิเศษอลอยเซียส เอกซ์. แอล. เพนเตอร์แกสต์ยืนอยู่ตรงนั้น มือหนึ่งถือตะแกรงวางหลอดทดลอง อีกมือถือปากคิบบมีแว่นขยายส่องอัญมณีติดแถบรีดคาดหน้าผาก

“วินเซนต์” เสียงนุ่มคุ่นหูเอ่ย “น่าเสียดายที่เราต้องมาพบกันอีกครั้งในสถานการณ์ที่น่าเศร้า”

ดากอสตาเพ่งมองตาไม่กะพริบ “เพนเตอร์แกสต์ ผมไม่ยกัรู้ว่าคุณกลับมาแล้ว”

เพนเตอร์แกสต์เก็บปากคิบบเข้ากระเป๋าอย่างว่องไว จากนั้นก็เก็บตะแกรงวางหลอดทดลองตามด้วยแว่นขยายใส่กระเป๋าเครื่องมือแพทย์ “พอจะอนุญาตให้ฉันได้เข้ามาในนี้หรือในห้องนอน แต่ผมก็อยากจะตรวจดูให้แน่ใจ”

“ตอนนั้นมันเป็นงานของเอฟปีไอแล้วหรือไง” ดากอสตาถามและเดินตาม
เจ้าหน้าที่เอฟปีไอผ่านห้องนอนออกไปที่ห้องนั่งเล่น

“ไม่เชิง”

“หมายความว่าคุณทำงานอิสระอีกแล้วสินะ”

“จะพูดอย่างนั้นก็ได้อ่ะ ผมจะขอบคุณมากถ้าคุณกรุณาเก็บเรื่องนี้ไว้เป็น
ความลับไปสักพัก” เพนเดอร์แกสต์หันมา “คุณคิดว่าเหตุการณ์มันเป็นยังไง
วินเซนต์”

ดากอสตารายเหตุฆาตกรรมตามลำดับก่อนหลังให้อีกฝ่ายฟัง ขณะที่
เพนเดอร์แกสต์พยักหน้าอย่างเห็นพ้อง “แต่มันก็ไม่ได้สำคัญมากมายอะไร
นักหรอก” ดากอสตาสรูป “เรารู้อยู่แล้วว่าไอ้เดนนรกนั้นเป็นใคร แค่อต้องหามัน
ให้เจอเท่านั้นเอง”

เพนเดอร์แกสต์เลิกคิ้วสูงอย่างไม่แน่ใจ

“หมอนั้นมันพักอยู่ในตึกนี้แหละ” ดากอสตาเล่าต่อ “มีพยานสองคน
เห็นกับตาว่าคนร้ายเข้าไปแล้วก็ออกมาจากห้องในสภาพเลือดท่วมตัว มือกำมีด
แน่น มันทำร้ายนอรา เคลลี หรือเรียกว่าพยายามทำร้ายตอนเดินออกจากห้อง
แต่การต่อสู้ดึงดูดความสนใจของเพื่อนบ้าน มันเลยวิ่งหนี ทุกคนเห็นคนร้าย
ชัดมาก...หมายถึงพวกเพื่อนบ้าน ตอนนั้นนอราอยู่ที่โรงพยาบาล สมองกระหับ
กระเทือนนิดหน่อย แต่คิดว่าคงไม่เป็นอะไรมาก”

อีกฝ่ายเอียงศีรษะแต่ไม่พูดอะไร

“ไอ้ชาติชั่วนั้นมันชื่อเพียร์ริง คอลิน เพียร์ริง เป็นนักแสดงชาวอังกฤษ
ตกงาน พักอยู่ในห้องหมายเลขสองหนึ่งสี่ เคยก่อฆาตกรรมนอราหนึ่งหรือสองครั้ง
ในลือบบี้ ดู ๆ แล้วผมว่างานนี้เหมือนจะเป็นการพยายามฆ่ามัน แต่ดันผิดแผน
ขึ้นมาซะงั้น มันคงคิดว่านอราอยู่บ้านคนเดียวแต่กลับเจอสมิทแบ็กแทน
เป็นไปได้ที่หมอนั้นอาจหยิบกุญแจมาจากตู้เก็บกุญแจของคนดูแลอาคาร ผม
ส่งคนไปตรวจสอบแล้ว”

คราวนี้ไม่มีกิริยาผงกหัวอย่างเห็นพ้อง ดวงตาซีดจางของเพนเดอร์แกสต์
ส่อแววยากจะเข้าใจเช่นเคย

“ยังไ้ก็แล้วแต่ คดีนี้ถือว่าปิดเรียบร้อยแล้ว” ดากอสตาเอ่ย ทว่าความมั่นใจเริ่มจะลดลงด้วยเหตุผลบางอย่าง “เราไม่ได้มีแค่คำยืนยันของนอราอย่างเดียว ภาพจากกล้องวงจรปิดของอาคารยังแสดงให้เห็นตอนที่หมอนั้นเดินเข้ามาแล้วก็เดินออกไปหน้าตาเฉย แนบเนียนจนน่าจะเข้าชิงรางวัลออสการ์ได้สบาย ๆ ตอนออกจากอาคารกล้องจับด้านหน้าเต็ม ๆ เลยเชียวล่ะ เห็นชัดเลยวาระหว่างที่ไ้หน้าสมเพชนั้นเดินผ่านลิบบบี้ในเมื่อมันมีมิดเป็อนเลือดเต็มไปหมด แถมยังชูพนักงานเปิดประตูก่อนแผ่นหนังอีกด้วย เรื่องนี้ต้องโดนใจลูกขุนเต็ม ๆ ไ้ร้ายย้านไม่มีทางไ้ผู้ไ้เกิดแน่”

“คุณว่าคดีนี้ปิดได้แล้้งน้หรือ”

เป็นอีกครั้งที่ดากอสตารู้สึกสะกิดใจกับน้ำเสียงของเพนเดอร์แกสต์ “ไ้ปิดเรียบร้อยแล้ว” เขาตอบหนักแน่น ก่อนดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือ “เจ้าหน้าที่กักตัวพนักงานเปิดประตูไ้และกำลังรอมอยู่ เขาเป็นคนน่าเชื่อถือ รักครอบครัว และรู้จักคนร้ายมาหลายปีแล้ว เขาจะมาเป็นพยานปากเอกของเรา คุณมีอะไรอยากถามเขาไหมก่อนที่เราจะปล่อยให้เขากลับบ้าน”

“ยินดีอย่างยิ่ง แต่ก่อนที่เราจะลงไปข้างล่าง...” เสียงของเจ้าหน้าที่เอฟบีไอจางหาย นิ้วมือเรียวยาวชี้ดชาวสองนิ้วสอดเข้าไปในกระเป๋าเสื้อนอกสีดำแล้วดึงเอกสารที่พับไว้ออกมา เพนเดอร์แกสต์สะบัดข้อมือและส่งเอกสารแผ่นนั้นให้ดากอสตา

“อะไรหรือ” ดากอสตารับมาคลี่ดู เห็นตราประทับสีแดงของรัฐนิวยอร์กพร้อมตัวพิมพ์และลายเซ็น

“มันคือมรณบัตรของคอลลิน เพียร์ริง ลงวันที่พร้อมลายเซ็นนายทะเบียนเมื่อสิบวันที่แล้ว”

3

ดากอสตาเข้าไปในห้องทำงานของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยบนอาคารเลขที่หกหกหก ถนนเวสต์เอนด์อเวนิว ร่างซีด ๆ คล้ายวิญญาณของเพนเดอร์แกสต์ตามไปข้างหลัง พนักงานเปิดประตูเป็นชายร่างท้วมจากสาธารณรัฐโดมินิกันชื่อเอนริโก มอสเกีย เจ้าตัวไว้หนวดเรียบาง ผมหยิกเป็นลอน หนึ่งกางขาอวบอ้วนอยู่บนเก้าอี้โลหะไม่มีพนักพิง แต่มอสเกียก็ลุกขึ้นยืนด้วยกิริยาคล่องแคล่วว่องไวอย่างน่าแปลกใจเมื่อทั้งสองเดินเข้าไป

“พวกคุณต้องตามล่าไอ้ระย้านั้น” เจ้าตัวพูดอย่างสะเทือนใจ “ต้องล่าตัวมันมาให้ได้นะ สมิทแบ็กเป็นคนดี ผมบอกแล้ว...”

ดากอสตาทาบมือบนเครื่องแบบสีน้ำตาลเรียบกริบของมอสเกียอย่างอ่อนโยน “นี่คือเจ้าหน้าที่พิเศษเพนเดอร์แกสต์จากเอฟบีไอ เขาจะมาช่วยเรา”

มอสเกียเบนสายตามาจับที่เพนเดอร์แกสต์ “ดีครับ ดีมาก”

ดากอสตาสูดหายใจลึก เขาไม่เข้าใจสิ่งที่ปรากฏบนใบมรณบัตรที่เพนเดอร์แกสต์เอาให้ดูเลยสักนิด เป็นไปได้ว่าอาจจะเจอกรณีของพี่น้องฝาแฝดหรือไม่ก็ม็อคลิน เพียรังสองคน นิวยอร์กเป็นเมืองใหญ่และชาวอังกฤษครึ่งก่อนเมืองก็ล้วนแต่มีชื่อคอกลิน หรือไม่แผนกนิติเวชอาจจะทำเรื่องผิดพลาดครั้งมโหฬารก็เป็นได้

“คุณมอสเกีย คุณคงตอบคำถามไปเยอะแล้ว” ดากอสตาพูดต่อ “แต่เจ้าหน้าที่เพนเดอร์แกสต์มีเรื่องอยากจะถามคุณอีกสักเล็กน้อย”

“ไม่มีปัญหาครับ อีกลิปยี่สิบคำถามผมก็ยินดีตอบถ้ามันช่วยให้จับไอ้เวรนั้นได้”

ตากอสตาหยิบสมุดบันที่ออกมา เขาแค่อยากให้เพนเตอร์แกสต์
มาได้ยืนเอง เพราะเห็นได้ชัดว่ามอสเกียเป็นพยานที่น่าเชื่อถือ

เพนเตอร์แกสต์เอ่ยปากพูดเสียงนุ่ม ๆ “คุณมอสเกียครับ เกล้าให้ผมฟัง
ตามที่คุณเห็นได้ไหม เอาตั้งแต่แรกเลย”

“ผู้ชายชื่อเพียร์ริงคนนั้นเข้ามาในตึกตอนที่ผมกำลังส่งคนขึ้นแท็กซี่ ผม
สังเกตเห็นว่าท่าทางเขาดูไม่ค่อยดีเท่าไรเหมือนเพิ่งผ่านการต่อสู้มาหยก ๆ หน้าตา
บวมปูด เบ้าตานั้นจะเขียวช้ำด้วยช้ำ สีผิวดูซีดผิดปกติ ท่าเดินก็เชื่องช้า
แปลก ๆ”

“คุณเห็นเขาค้างสุดท้ายเมื่อไหร่ หมายถึงก่อนหน้านี้นะ”

“น่าจะเมื่อสองสัปดาห์ก่อนครับ ผมคิดว่าเขาไม่อยู่เสียอีก”

“ว่าต่อเลยครับ”

“เขาเดินผ่านผมไปขึ้นลิฟต์ หลังจากนั้นไม่นานคุณเคลลีก็กลับเข้ามาใน
ตึก ผ่านไปได้ห้านาทีเขาก็กลับออกมาจากลิฟต์ มันเหลือเชื่อจริง ๆ เนื้อตัว
เขามีแต่เลือดเต็มไปหมดแถมยังถือมีดเล่มหนึ่งในมือ เขาเดินเซไปเซมาเหมือน
บาดเจ็บนะครับ” มอสเกียเว้นช่วงแล้วเล่าต่อ “ผมพยายามจะจับตัวเขา แต่
เขาตัวมีดใส่ผมแล้วหันหลังวิ่งหนีไปเลย ผมเลยโทรเรียกตำรวจ”

เพนเตอร์แกสต์ยกมือขวาชี้ตูดจางข้างขึ้นจับคาง “ผมเข้าใจว่าตอนที่
เขาเข้ามา คุณกำลังส่งใครสักคนขึ้นแท็กซี่เลยเห็นเขาแค่วาบ ๆ ละมั้ง”

“ผมเห็นเขาเต็มตาและมองเขาอยู่นานทีเดียวเลย ไม่ใช่แค่เห็นแวบ ๆ
ก็อย่างที่บอกนั้นแหละ เขาเดินช้ามาก”

“คุณบอกว่าหน้าตาเขาบวม ๆ ไซ้ใหม่ อาจจะเป็นคนอื่นหรือเปล่า”

“เพียร์ริงอยู่ที่นั่นมาหกปีแล้ว และผมก็เปิดประตูให้อัศจรรย์ในวันละสาม
สี่ครั้ง”

เพนเตอร์แกสต์หนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนถาม “เขากลับออกมาจากลิฟต์ในสภาพ
ที่มีเลือดเต็มหน้าไซ้ใหม่”

“ไม่ใช่ที่หน้า บนหน้าไม่มีเลือด หรืออาจจะมีบ้างนิดหน่อย แต่มีเลือด
เปรอะมือสองข้าง รวมทั้งบนเสื้อผ้าและมีดในมือเขาด้วย”